

Музикалните полети
от новия акустичен албум с авторски песни на Калин Найденов -
предизвикателство към Съдбата и почитателите на новата българска поп музика
Ревю от Ина Крейн - продължение

По оригинален начин Калин Найденов - автор на музиката, текста и изпълнител на песните, е подредил албума – като на длан чрез магичната сила на музиката слушателят вижда, усеща и преживява помъдряването и узряването на момчето в мъж, докосва се до онези съмнения, размисли и колебания, през които всеки преминава на определен етап от живота си. Песните са написани именно в този етап от живота на Калин, но и сега звучат свежо и актуално.

В началната песен „Живот“ болката от предадената любов се слива с носталгията по щастливото време, когато обичта е била взаимна, но е отстъпила място на мъдро примирение с отредената от съдбата самота. Баладично-лиричното звучене и докосващото изповедно начало предизвикват емоционално слушателя. Красивият двуглас е интересно хрумване, което в комбинация с оригинална метафоричност на изказа и прекрасни китари правят още първото парче от албума запомнящо се, а изречените общочовешки истини загатват за универсалността и в следващите музикални полети.

Мечтите носят светлина, а спомените - болка и меланхолия, които се сливат светла тъга, когато душата е устремена към щастие и звездите. Въпреки душевното страдание, веселото и жизнерадостно звучене прави втората песен “Звезди“ от албума много различна от предишната, но остава свързана с нея чрез ключовите думи – спомен, мечта, любов, несбъдната мечта.

Любовта и болката от нея са постоянен спътник в живота на всеки. Миналото обикновено носи страдание и не искаме да се връщаме назад, но болката „напада в гръб“ (всички сме го изпитвали) – и мъката от това, че сме били изоставени, се връща отново с бурна сила. Щастие е отминало, но колелото на Съдбата се върти и размества щастие – любов - раздяла – промяна – бъдеща мечта. Песента „Години“ е близка до слушателя със своята лирична баладичност. Прекрасният тембър на изпълнителя докосва, вълнува и убеждава, че с миналото не бива да се живее, спомените болят, но са временни, а колелото на Съдбата се върти на крилете на прекрасните китари.

Самотата и студът в душата са в унисон с дъжда и вятъра навън в следващата песен. Съдбата е била несправедлива, но можем да откажем да приемем необратимостта на раздялата, очаквайки да се случи чудо по същия начин, по който се говори в текста на четвъртото парче от албума, защото колелото на Съдбата не спира да се върти, независимо дали желаем или не и на следващия ден ще изгрее слънце след бурята, а може би ще се върне и любовта. Меланхолия, тъга и любов са преплетени лирично в баладичен музикален коктейл, който Душата пие бавно и осъзнава, че любовта всъщност дава смисъл и светлина на живота, дори когато ни се струва, че е мрак.

Следващото предизвикателство от музикалния албум „Колелото на Съдбата“ – песента „Тишина“ - ни изпраща в пространството на съмненията и търсенето на верния път към себе си и света. Тишината е красива и нежна - преди новото възкръсване на Душата, оцеляла въпреки огромната болка и самота. Изключителен инструментал с фантастично вмъкване на флейта правят музикалното пътуване вълшебно и запомнящо се. Текстът впечатлява с хубави сравнения – „като удавник“, а след края на песента слушателят разбира, че е преживял нещо много красиво - катарзиса преди възкръсването и поемането по нов път в живота.

Болката от любовта променя всеки - след нея вече никой няма да бъде същият. Помъдряването и възмъжаването става само след изгубена и намерена отново любов. Диалог, спомени и музикален разговор за силата, за куража да приемеш болката и да я скриеш от другите, е шестата песен „Съвет“, разкриваща позната житейска история за повечето хора.

Силата на душата да търси своя нов път въпреки раздялата, болката и разбитата вяра. Ношта е време за размисъл и равносметка. Песента „Безсъница“ разкрива, че животът без любов е безсмислен. Напомня необходимостта от промяна, както и това, че помъдряването и силата са уроци, които трябва да се учат от природата – както изгревът прогонва тъмнината, надеждата ще прогони болката и душата ще намери нова любов и нов живот. Отново красива баладичност, комбинирана с прекрасно звучащи романтични китари говорят за болката от изгубената любов, но и за надеждата и оптимизма. Кръговратът в природата се слива с този в човешките емоции. Мъдростта, с която говори текстът, е общочовешка. Най-важното е, че риторичните въпроси до този момент вече са заменени с категорична сигурност и няма връщане назад.

Но както изгревът прогонва тъмнината,

във мен напиря песента.

Надеждата ще победи тъгата

и ще открия любовта!

Полетът на Душата и жаждата за живот са път за преодоляване на болката и мъката от нещастната любов. Търсенето на сродна душа, с която сърцето-птица да полети отново, но не сама, а с обичаща душа до себе си е осъзнаване, че силата на любовта може да промени света, да възкреси душата и да построи нов свят – за двама. Възкръсването – полет на Душата след съмненията и огъня на болката, е предизвикателство към Съдбата. Метафората на ясният простор и бъдещето, в което има място за нова любов и нов живот, е красива. Любовта е пътят не само към щастието, но и към вечността. Истинската споделена любов осмисля живота и дава сила. Топлият глас на изпълнителя се слива с прекрасното звучене на китарите, придавайки оптимистично звучене на осмата песен в албума „Крила“.

Следващото парче „Тя ме обича“ разкрива красотата и магията на споделената любов. Очарованието на младостта бързо забравя трагичната мъка от скорошната болка.

Миг на щастие, изпълнен със светлина, е вплетен в мелодията на песента. Весело, жизнерадостно поп-звучене плюс усмихната китара изпълва музикалното пространство и внушава, че щастието е светлина в младостта – цветна и безоблачна, а земният рай е споделената любов и щастие. Инструменталът е съвършен.

„Ще мога ли?“ сме се питали пред прага на съдбовни моменти в живота или преди важни решения. В песента „Въпроси“ баладичният лиризм и говорещите китари пеят на езика на любовта и разкриват съмненията на влюбената душа, искаща да даде сила и да получи доверие, без което истинското щастие е невъзможно. Въпросите за взаимната вяра, вяност и любовта, която е невъзможно да бъде истинска и дълбока при липсата им, докосват слушателя, сам преминал през тях може би. Риторичните въпроси са по-скоро разговор със себе си. Желанието за диалог, взаимност и промяна е готовност за истинско обичане, преминаващо границата на времето, защото вярата и доверието са основополагащи при изграждането на голямата Любов.

Ще можем ли да се докоснем

с изпълнени с любов ръце?

Ще можем ли да вземем с устни

живот от другото сърце?

Песента „Низ безкраен“ е ключова за албума. Колелото на Съдбата се върти само напред и независимо какво поднася, то не е константно. Размяната на ролите в живота е естествена - вчера си изоставен, днес самият изоставяш, за да отидеш при друга. Колелото на Съдбата се движи бързо и непредвидимо. Днес обичаш, утре – не, сега страдаш, след час ще бъдеш щастлив. Такава е Съдбата - непредсказуема, носи слънце и дъжд, затова трябва да се радваме на светлината и любовта, приемайки мъдро болката и разделите, знаейки, че колелото ѝ не спира да се върти и след дъжда от тъга със сигурност ще изгрее слънцето на нова любов. Силата да пожелаеш щастие на тази, с която се разделяш, не е момчешки каприз, а благородство на пораснал мъж. Лиричният диалог показва промяната ясно и тя е в оценяването на отминалите красиви моменти. Спомените са светли и топли въпреки болката. Решението е осъзнато, момчето разсъждава като мъж и не иска да наранява, а пожелава щастие. Убийственият китарен инструментал прониква дълбоко в душата на слушащия, превръщайки диалога с бившата любима и приемането на живота какъвто е, като дар от съдбата - в мъдро откровение.

Момчето е станало мъж и споменът за минало предателство и раздяла не наранява, само натъжава. Колелото на Съдбата за малко е спряло. Споменът навява тъга, но и сладост - истинската любов си е струвала, въпреки останалата горчилка. В песента „Спомен“ ритмично се завъртат минало – щастие - любов – огън. Хармониката е чудесна и допълва диалогичността екзотично. Погледът към миналото и любовта без отговор вече е приета без трагизъм. Има болка, но не и безнадеждност.

Песента под фаталния номер 13 логично носи заглавието „Орис“ /единствената песен в албума, която не е по музика на Калин Найденов/. Колелото на Съдбата се е

завъртяло и музикалните криле са кацнали на Дървото на Времето. Завръщането при любимата е факт, но не носи радост, защото и двамата са променени – младостта и безгрижието са си отишли. Сега усещат тъга, но споменът за красивата любов е сладък въпреки всичко и в това има смисъл. Студената пепел горчи, но в едно изстинало огнище винаги може да се накладе нов огън. Завръщането след раздялата е просто поредното завъртане на Колелото на Съдбата и трябва да бъде прието мъдро. Китарите звучат романтично, носталгично красиво, със светла тъга. Осъзнаването, че миналото не може да се върне, е своеобразно недоволство и протест срещу Съдбата, разрушила любовта. Раят се споменава няколко пъти - той е символ на щастие, взаимна любов, отнети незаслужено от съдбата. Разбирането, че щастие е краткотрайно и трябва да му се наслаждаваме, докато го има, е изстрадана мъдрост, разкриваща, че земната любов е по-прекрасна от Рая. Затова е търсена отново. Китарите допълват внушението на текста, а гласът на изпълнителя звучи искрено, топло, завладяващо и слушателят няма друг избор, освен да му се довери.

Последната песен – едноименна като заглавието на албума – „Колелото на Съдбата“ показва смелостта да се предизвика тя в името на Любовта. Въпреки неосъществените мечти и болката от нещастната любов, дързостта да се предизвика Съдбата и да се влезе в битка с нея, за да я накара да даде заслуженото щастие, е оправдано и има смисъл. Това е желанието на всеки – да има любов, вяра, надежда, да не бъде сам. Емблематична и метафорична е песента. В баладичността ѝ просветват тъга, колебание, търсене на верния път в живота, дързост сам да определяш съдбата си. Оправдан е рискът да се играе на тото с колелото на Съдбата - тогава човек може да получи изгубеното или отнетото от сблъсъка с живота. Китарите говорят за болката от неосъществената мечта. Метафората за срутването на мечтата е красива и интересна. Изгубената вяра в мечтите боли, но отчаянието е далече. Приземяването и приемането на реалността е факт. Човекът осъзнава силата на Съдбата, но и своята. Битката не е приключила, защото колелото на Съдбата се върти неспирно, докато човек е жив. И това е прекрасно – заедно със съмненията, колебанията, надеждите, любовта, въпросите и предизвикателствата към нея, осмислящи нашето съществуване.

*Аз пак съм тъжен и не зная
какво измъчва ми душата.
Защо ли ми се струва, че играя
на тото с колелото на съдбата?*

Препоръчвам горещо новия акустичен музикален албум с авторски песни на Калин Найденов на всеки почитател на българската поп музика заради интересния музикален коктейл от красив и чувствен инструментал, който, съчетан с топлия докосващ глас на изпълнителя и универсалните текстове прави възможно, приятно и запомнящо се пътуването във Времето с „Колелото на Съдбата“.

*Ина Крейн,
писател*